
IN DIT NUMMER

Verona, grappa en deCHORALE	2
Als de ziele luistert – E tutti quanti	5
Mikis Theodorakis, componist, politicus en verzetsstrijder	16
Rondlopend in het wereldwijde web	18
Personalialia	19
Twee nieuwe koorleden stellen zich voor	20
Wist-je-dat	23
Werkten mee	24

VERONA, GRAPPA EN DECHORALE

Dinsdag 9 juli 17.00u. P&R Kontich. Bij elk vertrek met een bus komen veel mensen toe op het laatste moment. Ik dacht dus veel te vroeg te zijn, maar niets is minder waar. De bus zit al goed gevuld met een groep gemotiveerde zangers die maar één doel voor ogen hebben : in groep Verona en omgeving innemen met gezangen die ze daar nog nooit gehoord hebben. Hun zielen zullen moeten luisteren.

Terwijl het gouden Ardennen granen-landschap in de avondzon voorbij glijdt, komt de gekende service bar van Patje en Inge tot leven. Patricia, de vrouw van tenor Eric, is jarig en dat is een apero met tapa's waard ! Genoeg cava om op de bus toch nog wat te kunnen slapen ?

Bourgondiër zijnde en luisterend naar de fantastische podcast van Klara over de Bourgondiërs besluit ik het aanbod in de bus tot het mijne te nemen : een Duvel. Mijn stichtend voorbeeld werd meteen gevolgd door een aantal andere Bourgondiërs met Pat op kop en levert een mooie wedstrijdfoto op.

Een film moet soelaas bieden om de lange busrit te verteren : 'Shakespeare in love'. Niet aan mij besteed blijkbaar want het is het enige moment op de bus dat ik geslapen heb.

Niet slapen maakt de busrit heel lang hoewel de chauffeurs alles in het werk gesteld hebben om zo snel mogelijk te gaan. Het gevolg was wel dat we anderhalf uur te vroeg op het ontbijt aankwamen. Meteen werden we ondergedompeld in het echte Italiaans theater. Ik wil niet weten wat de bedienden allemaal aan de telefoon hebben verteld aan hun manager. Na veel 'parole' konden we toch een geïmproviseerd ontbijt nuttigen. Het begin van een overvloedige voedselstroom gedurende ons verblijf. Nog even en we kwamen aan in het hotel in San Bonifacio. Inchecken was nog niet mogelijk dus toch maar even kijken wat dit dorpje te bieden had. Niet veel dus, wel een aangenaam terras waar we met enkelen al meteen de plaatselijke witte wijn konden proeven. Na een (te) uitgebreide maaltijd mochten we kennis maken met onze kamers. Alles prima in orde.

Na een opwarming (is dat eigenlijk nodig in deze temperaturen?) was het tijd voor de officiële start van het koorfestival. Alle deelnemende koren werden voorgesteld, deCHORALE als eerste. Dat verdiende enkele woordjes in het Italiaans :

Buono sera. Grazie per l'invito a partecipare a questo bellissimo festival corale. È in grande onore per deCHORALE essere in grado di esibirsi qui. Ci godiamo appieno e

siamo molto felici di poter incontrare altri cori.

DeCHORALE è un grande coro oratorio proveniente dal Anversa che esiste da cento anni. In totale siamo centotrentasei cantanti. Pero oggi siamo presenti a questo festival con sessantasei cantanti.

Speriamo di poter cantate dei grandi concerti qui sotto la direzione del nostro direttore Paul Dinneweth.

(Voor vertaling zie Google translate)

We zongen 'Puisque tout passe' in twee versies : langzaam en super snel en dit met veel bijval. Van de andere koren viel meteen Kadans in de kijker. Een dameskoor uit hartje Siberië. Indrukwekkende sound die we op de concerten nog meer zouden horen. Het inspireerde tenor Eric Druyts zodanig dat hij zowaar een dvd heeft samengesteld van hun optreden.

Dan op weg naar Bedizzole voor ons eerste concert. Een afgelegen dorp met imposante kerk waar onze vermoeide stemmen toch nog indruk konden maken. Ondanks het overvloedige eten gedurende de dag kregen we na het concert nog pizza, Italiaanse zoetigheden en de nodige drank. Tegen middernacht terug in het hotel. Recht naar bed want het was welletjes geweest en we moesten onze stemmen rust gunnen voor de volgende dag.

Verona stond op het programma. Het werd een kort bezoek met een lichte lunch in open lucht in de buurt van de beroemde arena. Na de middag nog wat genieten tussen duizenden toeristen van het mooie Verona en dan snel terug naar het hotel voor een verfrissende kleurrijke duik in het zwembad waarna de nodige opwarming voor de volgende maaltijd en concert. We reden naar een voor mij magische plek, een toplocatie : Montichiari. Boven op een heuvel een pure Romaanse kerk. Je zou nooit verwachten dat hier publiek zou op afkomen. En toch waren ze er !

Het was in de kerk wel warmer dan buiten maar dat kon ons enthousiasme niet bedwingen. Terwijl de krekels buiten bleven zingen (perfecte koorademhaling volgens mij) namen we de opstelling nog even door en kon het concert beginnen. De plaatselijke jongeren kwamen buiten een beetje blowen maar hielden zich koest wellicht door de mooie klanken die opstegen uit de kerk.

Naarmate deCHORALE zijn programma afwerkt ging het applaus in crescendo naar fortissimo luongo. We waren nu toch wat uitgerust zodat de dag in het hotel nog kon afgesloten worden met een drankje.

Volgende dag naar Vicenza. Spontaan gezang in het olympisch theater. Na het eten gezang in de basiliek boven op de berg. Na Alta Trinita stimuleerde Paul ons om Elijah Rock uit te voeren. En dat lukte zelfs zonder partituur ! Alweer tijd om terug te keren naar het hotel. In de bus ging de stemopwarming al van start met een repertoire dat niet direct in deCHORALE thuishoort zoals de Fabeltjeskrant, tien kleine negers en andere nostalgische liedjes

waarin Paul de leading voice voor zijn rekening nam. Grappa zat daar misschien voor iets tussen ?

Het concert die avond was alweer in een afgelegen dorp : Bovolone. Terwijl de donder buiten de grenzen aftast van zijn stembereik brengen we na de Russische meisjes opnieuw ons programma met een tevreden en ontspannen dirigent voor ons. In de regen onder een geïmproviseerd tentzeil konden we na het concert alweer genieten van een hapje en drankje.

Op zaterdag trekken we naar Sirmione aan het Garda-meer. Drie bootjes lagen klaar om ons in een stralende zon over het Garda-meer te loodsen. Een mooie tocht, zeker wanneer de Italiaanse macho kapiteins de snelheid van hun bootjes opdreven en we in woelig water terechtkwamen.

Na deze nautische ervaring kon er nog een korte wandeling af door het druk bezochte Sirmione. Dan was het tijd voor de afscheidsceremonie met alle koren. Een leuke beleving waarbij de russen kleine souvenirs uitdeelden aan de andere dirigenten.

Ook tijd om nog een praatje te maken met onze collega's koristen uit andere landen en gegevens uit te wisselen. Wie weet zingen we ooit nog in Siberië ?

Er restte ons nog één optreden samen met het Kadans tijdens een kerkdienst in een bijzondere kerk in Porto. Na de dienst nog een toonmoment dat bijzonder enthousiast onthaald werd door de aanwezigen. Een levendige parochie met een enthousiaste priester aan het hoofd bijgestaan door een Afrikaanse priester wiens basket T-shirt met het nummer 79 lichtjes door zijn kazuifel scheen. Achteraf had men buiten alweer de nodige hapjes en drankjes klaar staan met stevige disco-muziek op de achtergrond. De sterk opkomende wind en dreigend onweer dwongen ons de bus op voor het avondeten. Onze begeleiders Barbara en Alejandro werden nog eens extra bedankt en daar hoorde een muzikale begeleiding bij. Paul leerde ons snel een canon aan die tot ver buiten het restaurant weerklonk. Barbara en Alejandro waren zichtbaar ontroerd wanneer we nog als toemaatje het afscheidslied zongen toen ze het restaurant verlieten. Dit konden we niet anders dan afsluiten met nog een drankje in het hotel waar nog laat werd nagekaart over deze mooie koorreis.

De laatste dag konden we nogmaals Verona bezoeken. Waarna we aan de verre busrit huiswaarts konden beginnen en tevreden konden terugblikken op een boeiende koorreis.

Een tevreden voorzitter
Karel Van Cauwenberghe

ALS DE ZIELE LUISTERT - E TUTTI QUANTI!

(CONCERTREIS VERONA 09/07 – 15/07/2019)

Uw reporter van dienst (Ann D'Haese - T11) biedt u het volgende ter lezing aan:

- └ de 7 werken van barmhartigheid bij het concertreizen
- └ deCHORALE op het podium, een kleine triomftocht door Verona en omstreken
- └ de wetten van Murphy voor koorfestivals
- └ als de Ziele maar luistert: een nieuw lijflied
- └ wij waren ook een beetje toerist

De 7 werken van barmhartigheid bij het concertreizen

1. Gij zult de hongerigen spijzen

Wie dacht dat onze reis gestructureerd zou worden volgens de principes van de Concertkalender van het "Festival Internazionale Corale – Verona Garda Estate" vergist zich. Maaltijden zijn als ordenend principe oneindige malen krachtiger, het is een organisatieconsultant die het u zegt. (Aanbevolen literatuur: Meir Shalev, *De vier maaltijden*)

Zo gingen wij van tafel naar tafel, tussendoor een concert zingend. Het bestuur had vooraf van de organisatoren spijkerharde garanties geëist in de vorm van een herkenbaar en voedzaam menu van penne, kalfsvlees (vitello) en ijs of tiramisu, en dit 2x per dag.

De veggies kregen een waardig alternatief en dat er in *Osteria Mattarana* eentje stiekem een stukje gepaneerd kalf binnengespeeld heeft zal *De Vegetarische Kliklijn* niet te horen krijgen! Toch niet van mij.

Het homeland van de Nutella? Niks van te merken aan het ontbijtbuffet...

2. Gij zult de dorstigen laven

Meerdere actoren droegen bij aan dit prioritaire werk van barmhartigheid:

Rond 14 oktober 1962 stelden de ouders van Patricia, echtgenote van Eric (To4), een bijzonder goede daad. Daardoor konden wij op 9 juli 2019 in de bus op weg naar Verona een 56ste verjaardag vieren met cava en hapjes, geserveerd door Inge (A21) en Patje (B11). Een feestelijk begin van onze concertreis naar het land van de prosecco.

Onze chauffeurs hadden een bar aan boord die zich zoals de 5 broden + 2 vissen regelmatig aanvulde. Stockbreuk zou effectief een schande geweest zijn en een incident met zware impact op de koorprestaties. Een mondige klant (we noemen geen namen) gaf Swa en Bart het advies om eerder Duvels dan gewone pintjes in de frisse etalage te zetten. Wat zij prompt deden. Waarna het zakencijfer al even prompt verdubbelde.

We verbleven in de streek van de Soave. Nijvere wijnboeren maken er witte wijn van Garganega, Trebbiano di Soave, Chardonnay en Pinot Blanc en zorgen en passant voor een mooi landschap van wijnranken die langs hoge pergola's geleid worden. De festivalorganisatoren hadden begrepen dat men niet zuinig moest zijn met de flessen op tafel. Een ontspannend middel voor zangers met te strakke stembanden en desinfecterend bij opkomende hoestjes en kuchjes.

Persoonlijke ontdekking: *Aperol!* Oranje drankje, geschonken aan de bar van het zwembad in grote witte plastic wijnglazen. Een lekker aperitief van zure sinaasappel, gentiaan, rabarber en cinchona, ingrediënten die ieder van ons thuis in zijn gezondheidskast zitten heeft maar niet meegebracht had. En alla, na de concertreis ineens in promo bij Albert Heijn voor € 11,49! Blijkt mijn drinkgedrag ook al in een algoritme terecht gekomen te zijn.

3. Gij zult de naakten kleden

De instructies waren eens te meer eenvoudig: combinaties van wit of zwart met heldere, felle kleuren. De slimmeriken wisten het natuurlijk meteen, het koor moest er uit zien als een creatie van Mondriaan. Voor schijnbaar argeloos toegepaste kunst draaien wij immers onze hand niet om. DeCHORALE en deStijl, één harmonie!

Nu weten we wel dat Mondriaan van een goed glas (en van vrouwen) hield maar van een eventueel delirium weten de kunsthistorici niets, buiten misschien een uitschuiver op 11 juli 1919. En dus kregen we naast de vele frisse verschijningen ook een paar pastelkleuren en patroontjes waarvan de drager (of zijn/haar partner) wellicht dacht dat niemand ze zou opmerken. Lieve Chorale, kon dat niet even volmaakt als onze uitvoeringen? Dus bij de volgende kledij-instructies: wees duidelijk en concreet, geef desnoods een kleurpalet van Sigma Coatings mee en check de risicogeveallen vooraf. Feedforward, noemt men dat.

4. Gij zult de vreemdelingen herbergen

We verbleven in *Hotel Best Western Soave* in San Bonifacio. Een meer dan degelijke infrastructuur, hier en daar nog naar nieuw ruikend. Vergeten we ook de twee onfeilbare espressomachines in de ontbijtzaal niet.

De meest bevoorrechten onder ons beschikten over een inloopdouche met kleurlicht. Men kon zich afwisselend in rood, blauw, paars en geel licht reinigen en dit meermaals naargelang het douchen langer duurde.

Er was een heerlijk buitenzwembad waar eenieder van alle maten, kleuren, geslachten en gewichten toegelaten was op voorwaarde dat hij/zij een badmuts droeg. Twintig Chorale-zwimmers accepteerden deze regel zonder gemopper en huurden een kleurige badmuts (geel, groen, rood, blauw). Het was bijna jammer dat ze die na het zwemmen weer inleverden aangezien dit prima had gepast bij ons gelegenhedenconcertuniform.

Met het vorige werk van barmhartigheid in gedachten durven wij stellen: *Heldere regels en handhaving = een krachtig instrument!*

5. Gij zult de koorzangers vervoeren

Door ongelukkige weersomstandigheden in Frankrijk einde juni werden wij (T11 + partner) de dag voor ons vertrek door de treinmaatschappij Thello voor het blok gezet: de nachttrein van Parijs naar Verona zou niet rijden. Dan maar gesolliciteerd voor een plekje op bus Lauwers en oef... dat kon nog. Dankbaar dus.

Vraag me niet naar het reiscomfort: dat was er voor mij persoonlijk niet. Vermits er maar beperkte horizontale mogelijkheden waren voor de nacht en verticaal of diagonaal slapen niet lukte was ik al doodmoe toen Verona aan de horizon opdoemde en alles nog moest beginnen.

Rondkijkend in de benedenruimte van de bus kon men een grote variëteit en creativiteit in slaaphoudingen bespeuren, tot en met een paar sopraansokken die boven een rugleuning uit staken. Sommigen lukte het daarbij om tot intense edoch lieflijke snurkgeluidjes te komen (we zijn tolerant zolang het voor één nacht is).

Dit alles deed niets af aan de kwaliteiten van onze chauffeurs. Ze reden goed en veilig, stopten op tijd en stond, hielden ons op de hoogte van de stand van zaken in de bar en gaven uitleg bij de wisselende landschappen met bergen, druiven, rijst, tabak en kerstomaatjes. Dat bleven ze doen bij alle verplaatsingen, heel fijn.

En o hemelse vreugde: op zondag reed de nachttrein van Verona naar Parijs wel.

6. Gij zult de zangers dirigeren

U zal zeggen: dat doen ze gewoonlijk al, daarom zijn het ook dirigenten. Dat is allemaal waar maar in dit geval kwam er een speciale 'ontferming' bij. Elk concert eindigde namelijk met *Ode an die Freude* en *Signore delle cime*, uitgevoerd door alle zangers van die avond (en soms nog een paar enthousiastelingen in het publiek).

Uit pure barmhartigheid namen telkens twee dirigenten de taak op zich om elk voor één lied de koren van die avond te leiden. Niet om zich nog eens extra te bewijzen - kwatongen die dit durven denken - een dirigent is gemiddeld een bescheiden wezen. Een duo-directie ware anders verfrissend geweest, kwestie van proefondervindelijk te zien wat er gebeurt als twee dirigenten in verschillende richtingen zwaaien.

Groot voordeel: dit liet ons toe om nog eens met een andere dirigent te werken (Venkov is wellicht verleden tijd). Onze top drie was snel gemaakt :

1. de Russin
2. de Française
3. de Deen

7. Gij zult de zangers toejuichen

Het past om hier een ruwe sociologische schets te maken van het concertpubliek. Marketeers en relatiebeheerders zullen hier andermaal veel wijsheid kunnen uit putten.

Groep 1: de partners van de koorleden. Ze waren met 21 (niet meegerekend: de koorleden die elkaars partner zijn) en vormden de meest stabiele en enthousiaste sectie van ons publiek. Ze waren hier dan ook door het bestuur vooraf zorgvuldig op gescreend en hadden gratis bonnen en meer gekregen om vaste applausmachine te zijn.

Groep 2: de zangers (en entourage) van de andere koren. Dit was het variabele deel van het publiek, en afhankelijk van de programmering. Een concert met *Le Quintette Vocal* (5 personen) zorgde meteen voor een substantiële inkrimping. Wie met ons optrad genoot dan weer het voordeel van alvast ongeveer 90 luisteraars te hebben. Er werd flink onderling aangemoedigd en voor mekaar gesupporterd. Dit leerden we ooit van de primaten: *You scratch my back and I'll scratch your's.* (Aanbevolen lectuur: Frans De Waal, *Een tijd voor empathie*)

Groep 3: authentiek publiek zonder relatie met voorgaande. Dit was een minoriteit in het geheel. Waren de dorpelingen in de duidelijk niet toeristische locaties dan geen koorliefhebbers? Heerste er na drie weken festivalmoeheid in de streek? Hadden zij belangrijker dingen te doen? Mochten zij niet komen van Salvini? Het is duidelijk dat de organisatoren nog werk voor de boeg hebben voor een volgende editie.

deCHORALE op het podium, een kleine triomftocht door Verona en omstreken

Wat voorafging:

- Een aantal halve en twee hele repetities om ons van oratoriumkoor-met-reputatie om te turnen naar a capella koor-met-overtuiging.
- Een niet zo denderende generale repetitie in het SAC met de thuisblijvers als (beleefd) publiek.
- Een rustige dirigent die vertrouwde dat het alsnog goed kwam. Zoals altijd.

Dat de tenoren er weer eens 200% voor gingen bleek al bij de eerste busstop in Steinfort, Luxemburg. To4 en Tog discussieerden over de precieze uitvoering van hun stempartij in *O song*. Wie nog twijfelt aan de motivatie van deze stemsectie om liederen van eigen bodem onder de knie/stembanden te krijgen mag een gratis inleefstage komen doen (aanbod enkel voor alt en baritons en slechts voor één productie).

Openingsceremonie op 10 juli

De openingsceremonie was niet zoals bij de Olympische Spelen een optocht van alle deelnemers met hun nationale vlaggen en kleurige trainingspakken. In Italië draait het leven om eten en daarom werd de aftrap gegeven bij een lunch met alle deelnemers van de festivalweek.

Elk koor stelde zich voor bij monde van een lied. De Franstaligen deden dit met drinkliederen. *Le Quintette Vocal* uit Rhône Alpes zong *Je suis heureux quand je bois* en *A Travers Chants* uit Arlon zong *Tourdion*, dat ook over drinken gaat maar met vette ham (jambon gras) erbij.

Het Deense jongedameskoor *Soroe Academy Girls Choir* zong iets vrij braaf op vrij brave wijze, duidelijk geen drankhymne met overtuiging gezongen. Wie weet, een levensles voor de ouderen? Be-zingt voor ge (u be-)drinkt?

Dan het Russische koor *Kadans*. Jonge vrouwen/meisjes (er viel geen leeftijd op te plakken), power girls met heel sonore timbres, die ons meteen al van onze sokken bliezen. We bedachten natuurlijk zelf meteen (om onze dirigent vòòr te zijn) dat hun geheim 'discipline' was, kadaverdiscipline zelfs. Iets waar wij ook in excelleren maar net iets minder. Genre: *niet naar de dirigent kijken = ticket naar Siberië*. Toen bleek dat zij uit Siberië kwamen, meer bepaald uit de autonome republiek Chakassië, herzagen wij snel onze theorie. Hier was gewoon keihard en met passie gewerkt.

Wijzelf leverden ons visitekaartje af met *Puisque tout passe*. Opdat de andere koren zich niet zouden verslikken in een exquise penne zongen we het tweemaal, eerst wat trager en dan in tempo. Maar nog was onze introductie gepiept op 1,5 minuut, sneller dan de uitleg van onze dirigent. Onze Waalse vrienden waren verbaasd dat wij in het Frans zongen. Zelf hebben zij geen Nederlandstalige liederen op hun repertoire maar we kunnen hen als starter iets aanbevelen dat begint met *Als...* en eindigt met *...luistert*. Het zou vast ook de taalgemeenschappen dichter bij mekaar brengen en daarom zouden de extra royalty's voor Paul dubbel en dik verdiend zijn.

Voor het eerst zongen we samen *Signore delle Cime*. Ik ben de Italiaanse taal niet machtig maar bij '*per le tue montagne*' gok ik spontaan op een lokale versie van *Te Lourdes op de bergen*.

Concert op 10 juli - Chiesa parrocchiale S. Stefano – Bedizzole

Eerste concert, samen met *Le Quintette Vocal* en *Kadans*.

Elk koor had een programma van 25 minuten maar de Fransen gingen daar zonder verpinken over. Ze waren met vijf maar vulden de kerk vlotjes.

De jonge Russinnen zongen fantastisch. Paul meende ons nog eens bang te moeten maken: hun inzingen was maar op halve kracht. Ik weet dat het raar klinkt maar zij kunnen voortreffelijk uitsterven! Hun dynamiek was zo fijn, zo goed hoorbaar dat je twee dingen kon doen: blokkeren omdat je zo onder de indruk was of gemotiveerd zijn om het ook zo te doen. We kozen voor het tweede en dat was te merken.

Paul hield rekening met onze deplorabele fysieke toestand en liet de uitdagende entree met *Silence my soul* en zo achterwege. Donderdag zou hij zeggen: "*u hebt zeer behoorlijk gepresteerd ondanks uw vermoeidheid*". Als Paul feedback geeft dan voutsvoeert hij ons. En wie zijn wij dan om niet tevreden te zijn?

Concert op 11 juli - Pieve di S Pancrazio - Brescia

Tweede concert, samen met het Quintette en de Soroe Girls.

Plaats van het gebeuren: een heel mooi kerkje uit de 13de eeuw met fresco's op de zijmuren. Charmante locatie, evenwel niet voorzien op ons zanggeweld. Toen we onze kelen openzetten voor een dubbele forte moest ik denken aan het verhaal van *De drie biggetjes* en de wolf die hun strooien huisje omverblaast. De kerk bleef evenwel overeind.

Paul waagde het er op en we mochten onze flashmob helemaal uitvoeren: *Silence my soul*, waarbij alle zangers zich vrij door de (achterste) ruimte bewogen, dan *V'amo di core* in een opstelling langs de zijanten en dan op *Alta trinita* in processie naar voren. Vooral *Silence my soul* maakte indruk. Onze entree werd gesmaakt en de rest van het programma ook. De vreemde décalages van woensdag o.a. bij *Lentevreugd* waren vergeten.

Memorabel waren de korte inleidingen van Paul in het Italiaans. Onnavolgbaar. Ben provato, ben fatto, Paolo!

Concert op 12 juli - Chiesa di Bovolone - Bovolone

In de namiddag een korte repetitie in het kleine auditorium van het hotel. Evaluatie van Paul: *u hebt gisteren zeer goed gezongen maar veel te hard*. Bovendien herkende hij zijn Ziele... eindelijk.

Dat viel allemaal niet in dovenmansoren en al zeker niet nadat Kadans het ons gedurende een half uur had voorgedaan. Wat een nuance, wat een solisten, wat een stemgeluid. Witte engelen, dat zijn ze, en ze verdienden de staande ovatie. Moge degene die zich in een kramp gehouden hebben om dit concert met hun smartphone of tablet op te nemen, het delen met ons en met de wereld. Weet dat er op YouTube nauwelijks iets te vinden is over dit heerlijke koor.

Je zag de Russinnen ook genieten van òns programma en we deden het echt wel goed. *De Ziele* luisterde alsmaar beter en *Lentevreugd* sprankelde. Onze dirigent noemde *Shenandoah* al voor de derde maal (u weet dat dan de haan kan kraaien) een negro-spiritual in plaats van een Amerikaanse folksong en negeerde daarmee een hevige discussie op internet over de origines van dit lied.

Slechts twee koren en achteraf een receptie, dit faciliteert de verbroedering. Tussen ons gaapte echter een enorme taalkundige kloof, enkel te overbruggen met veel gebaren, glimlachen en het enige Russische woord dat we kenden: спасибо (*spasibo*). Slechts enkele Kadanseressen spraken een mondje Engels en onze dirigent schakelde wel moeiteloos over op elementair Fiamminghi-Italiaans maar bleek toch het Elementair Russisch niet te beheersen. Je kan nu eenmaal niet voor alles op hem terugvallen. Onze 'tre bambini' (PB05, PB11 en T19) slaagden er uiteindelijk het beste in om een gesprek aan te knopen. En niet te vergeten Eric (To4) die een foto-shoot kon versieren.

De slotceremonie

Wat het eten betreft was dit de spiegel van de openingsceremonie. Penne, kalfje en ijs, ditmaal gepresenteerd als grote Korenfestival-ijstaart. Iedereen werd door Barbara, Giuliano en Alejandro uitbundig bedankt. 'Onzen diplom' werd heel terecht overhandigd aan Ann Marinus (So6), die zo ongeveer haar leven zou gegeven hebben voor het perfecte verloop van deze reis. (Moest de wereld er over denken om te stoppen met draaien dan sturen wij Ann wel!)

Opvallend: de belangstelling voor de Russische zangeressen was vele malen groter dan die voor onze zingende landgenoten uit Arlon. Nochtans is dat tegenwoordig ook bijna een ander land. Of: de taalgrens als belangstellingsgrens?

Hiermee werd het koorfestival besloten, helemaal en ook voor ons. We zongen nog een keertje onze twee afsluiters, *Ode an die Freude* en *Signore delle Cime*. Zonder partituur, niet voor de uitdaging maar domweg vergeten.

Mis op 13 juli - Chiesa SS Pietro e Paolo - Porto di Legnago

In een kerk deels genoemd naar onze dirigent deden wij natuurlijk extra ons best. Het bouwwerk zelf verdiende een prijs van lelijkheid. Vermits het geen concert was maar een mis-met-extra was er eindelijk wat meer publiek.

'Il prete' verwachtte een religieus programma en geen profane dingetjes. Daardoor veranderden bepaalde liederen ter plekke miraculeus van categorie. Paul liet ons stemmen over *Shenandoah* of zijn *Ziele*, daarmee de zangers met een ondraaglijk dilemma opzadelend. Maar goed, hiermee was het opus 1 van onze dirigent viermaal internationaal uitgevoerd.

De Here had Zijn Huis ondraaglijk warm gemaakt. De ventilator vooraan bood enkel soelaas aan de eerste rij gelovigen en enkele sopranen. Achteraan werd duchtig gewapperd met blaadjes, wellicht van het koorfestival. Ook het vermelden waard: de zwarte onderpastoor droeg onder zijn gewaad een geel voetbalshirt met rugnummer 29 van de mij onbekende Prickett. Was hij het zelve of had hij een ander idool dan dat waar deze viering aan opgedragen werd?

De droom van Paul ging in vervulling: we begonnen meer en meer van buiten te zingen. Wie zijn zwarte concertkافت vergeten was (To6 bijvoorbeeld) redde zich daarom meer dan behoorlijk met de inspirerende donkergrijze menukaart van ons Best Western hotel, waarin nochtans geen halve noot voorkwam. Zodanig los kwamen we van onze 'scores' dat we ei zo na naar het koepelgewelf van de chiesa zweefden. De metamorfose naar a capella koor was geschied.

De wetten van Murphy voor koorfestivals

De taalwetten van Pinksteren

Als de dirigent Italiaans spreekt dan zingt het koor in het Nederlands.

Als de dirigent Engels spreekt dan zingt het koor in het Deens.

Als de dirigent niet spreekt dan zingt het koor in het Russisch.

De rijkdom van de feedback

Als de dirigent twijfelt aan de kwaliteit van ons optreden vraagt hij een second opinion aan minstens drie leden van het publiek.

Het onvervreemdbaar recht op beroep

Als het koor twijfelt aan de feedback van de dirigent dan vraagt het een second opinion aan de partners.

Gevolg van de wet van Salduz

De advocaten in het koor hebben voorrang op de rechters.

De X-factor van het betere koorlid

1. Twijfel je, zorg dan dat het overtuigend klinkt.
2. Twijfel je, teken dan een smiley op je partituur.
3. Twijfel je, zorg dan dat je buur harder twijfelt.

De wet van het sanitair evenwicht

Hoe nabijer het vertrek des te langer de file aan het toilet.

Eerste spijtige gevolg van de wet

De file aan het damestoilet is altijd langer.

Tweede spijtige gevolg van de wet

Als het koor te laat komt is het publiek is al naar huis.

Kritische Succes Factoren (KSF) voor de line-up

1. Als de pastoor nabij is dan is het programma als bij mirakel volledig religieus.
2. Shenandoah is een negro-spiritual over een mystieke liefde voor één van gods wateren.
3. Lentevreugd is een oudtestamentisch verhaal over de Tuin van Eden en *la-la-la* is Aramees.

De wet van Marie-Antoinette

Heeft het koor honger? Geef hen noten.

Als de Ziele maar luistert: een nieuw lijflied

Als je niet goed luistert	<i>Als de ziele luistert</i>
Heet dat lichtjes onbeleefd	<i>Spreekt het al een taal dat leeft</i>
D'ander entwat fluistert	<i>'t Lijzigste gefluister</i>
Teken dat hij honger heeft	<i>Ook een taal en teken heeft</i>
Penne en tomaten	<i>Blaren van de bomen</i>
Horen bij elkaar, mijn vriend	<i>Kouten met malkaar, gezwind</i>
Kalfsvlees in variaties	<i>Baren in de stromen</i>

Nog een ijsje, 't is welverdiend!	<i>Klappen luide en welgezind</i>
Bent u in de wolken?	<i>Wind en wee en wolken</i>
Is het kalf verdronken?	<i>Wind en wee en wolken</i>
Ach, uw ijs gesmolten?	<i>Wind en wee en wolken</i>
Doe nog eens vol, zeg!	<i>Wegelen wolken</i>
Wie heeft uw pint gedronken?	<i>Wegelen wind en wolken</i>
Is uw spijs bezonken?	<i>Wind en wee en wolken</i>
Met mes en vork en welopgevoed	<i>Wegelen van gods heiligen voet</i>
Het menu vertolken	<i>Talen en vertolken</i>
Dop-pio es-pres-so en	<i>Talen en vertolken</i>
Latte vers gemolken	<i>Talen en vertolken</i>
Enig in zijn soort, zo goed	<i>'t Diep gedoken woord zo zoet</i>
Als je ziele snuistert	<i>Als de ziele luistert</i>
Naar de ander luistert	<i>Als de ziele luistert</i>
Klinkt het zoveel... juister	<i>Als de ziele... luistert</i>

Wij waren ook een beetje toerist

Meerdere keren mochten we 'vrij rondlopen'. Het is een term die men eerder verwacht voor scharrelkippen of in de duurzame landbouw maar voor een oratoriumkoor op concertreis past het tenslotte ook wel. Wie meer wil weten over de bezochte plekken raadpleegt best zijn oude groene Michelin of schuimt Tripadvisor af. *Spoiler alert: de beschrijving hieronder zal geenszins voldoen aan uw memorie of aan uw nieuwsgierigheid (voor wie niet mee was).*

We zijn gezegend met een filosofische blik, zelfs op de meest uitgelaten momenten. Multipele ernstige beschouwingen en hamvragen doken op:

- Op welke bus zit Kaat (PT12) (nu weer)?
- Zit Mimi (A15) boven of beneden in de bus en als ze tijdens het tellen geswitcht heeft, is ze dan tweemaal geteld?
- Is Siri wel echt de dochter van Tom Cruise (TV Familie van 03/07/2019)?
- Heeft Tanja Dexters iets met drugshandel te maken (idem)?
- Zien we vòòr ons aan de péage een kieken of is het een paniecreactie?
- Is 12u49 ook goed als er 12u30 afgesproken is (busparking Verona)?

10 juli – San Bonifacio

Een meer dan degelijk restaurant (Ristorante The Public), dat grote groepen aan kan en ook bereid is smartphones op te laden – een station met het traagste loket ter wereld en een koppige betaalautomaat – kerken, terrassen en Italiaanse villa's (allemaal gemist)

11 juli – Verona

De stadswallen en de hardstromende Adige – de Arena waar Aïda zingt totderdood – het balkon van Romeo en Juliet (bij haar thuis) – een Libreria waar wellustige badmode verkocht wordt – het krekkelbos naast de busparking (om horendol van te worden) – de slapende leeuwen aan de ingang van het Cimitero Monumentale – eerste bezoek aan de doden van Verona

12 juli – Vicenza

Een stad volgebouwd door architect Palladio (16de eeuw) - kleurige stadspaleizen (waar Juliet op een veel mooier balkon had kunnen staan) – het Teatro Olimpico (het oudste overdekte theater van Europa) – de prachtige Piazza dei Signori

Monte Berico

De Santuario della Madonna (gemist) - rondrit met de bus op de Rotonda (gemist) – nostalgisch moment met Chiro-gezangen op de bus (gemist)

13 juli – Sirmione

Boottocht op het mooie Lago di Garda met een testosteronbom aan het roer – zicht op de villa van (één van de echtgenoten van) de betreurde Maria Callas – geplastificeerde pedagogische kleurplaten over alle bezienswaardigheden op, rond en in het water – rondkuieren in Sirmione (een autovrije tourist trap met degelijke gelateria's)

14 juli – Verona

Een tweede uitgebreid bezoek aan de doden van Verona (een absolute aanrader) – de Basilica di San Zeno met indrukwekkende bronzen poorten en in de crypte een fotoreportage van de restauratie van het lichaam van Sint Zeno (scènes uit Silent Witness) – de Giardino Giusto (te duur) – het Teatro Romano (te weinig tijd en al beter gezien)

Ann D'Haese

MIKIS THEODORAKIS, COMONIST, POLITICUS EN VERZETSSTRIJDER

Mikis Theodorakis werd in juli 1925 geboren op het eiland Chios.. Hij werd opgevoed met Griekse volksmuziek en werd sterk beïnvloed door de Byzantijnse liturgie. Theodorakis raakte gefascineerd door muziek en leerde zichzelf muziek schrijven, zonder een instrument te bespelen. Later kreeg hij wel muziekonderricht en hij gaf zijn eerste concert op 17-jarige leeftijd. Hij studeerde aan het conservatorium van Athene en later dat van Parijs.

Mikis Theodorakis en Manos Hadjidakis waren de populairste vroege “uitvinders” en componisten van liedcycli van éntekhno . Deze muziekstijl ontstond in de late jaren 1950. Éntekhno (betekent 'kunstlied') is orkestmuziek met elementen uit het Griekse volksritme en de melodie. De lyrische thema's zijn vaak gebaseerd op het werk van beroemde Griekse dichters

Theodorakis schreef ruim 1000 composities, waaronder oratoria, opera's , ballet, cantates. Hij heeft in allerlei stijlen gecomponeerd, van klassiek tot filmmuziek (waaronder “Zorba’s dans” voor de film Zorba de Griek) en populaire liederen. Veel van zijn werken tonen zijn maatschappelijke bewogenheid. Zeer bekend zijn de Mauthausen liederen, genoemd naar het concentratiekamp nabij de Oostenrijkse plaats Mauthausen. In de zestiger jaren zette Theodorakis teksten van Lacovos Kambanellis op muziek. De teksten waren afkomstig uit Kambanellis' memoires aan zijn gevangenschap in het concentratiekamp Mauthausen, tijdens de

Tweede Wereldoorlog. De tot klassiekers verworpen liederen zijn bijvoorbeeld gezongen door de beroemde Griekse zangeres Maria Farantouri

De componist was politiek zeer actief. Tijdens de tweede wereldoorlog was hij verzetsstrijder vanwege het fascistisch regime in zijn geboorteland. Hij bracht vele jaren in gevangenschap door en werd herhaaldelijk zwaar gefolterd. Tijdens de Griekse Burgeroorlog (1944-1949) werd hij opnieuw gearresteerd en zelfs verbannen. Uiteindelijk werd hij gedeporteerd naar het eiland Makronisos waar hij en vele anderen, opnieuw gemarteld werden. Na een militaire staatsgreep in 1967 kwamen de kolonels aan de macht. Theodorakis ging ondergronds en stichtte het “patriottisch front”. Met een decreet werd het verboden om zijn muziek te spelen en te beluisteren. Na de val van het kolonelsregime in 1974 kwam hij terug naar Griekenland, ging in de politiek en was van 1990 tot 1992 minister in de regering van Konstantinos Mitsotakis

De “Canto General”, een werk van 342 gedichten over de tragische geschiedenis van de Amerikaanse volkeren werd door Pablo Neruda voltooid rond 1950. De dichter keerde in 1952 terug naar Chili. Theodorakis, op de vlucht voor de militaire dictatuur in zijn vaderland, brengt in 1971 een bezoek aan Chili. Tijdens een concert hoort hij enige muzikale vertolkingen van Neruda's gedichten. Hij besluit een interpretatie van de Canto General te componeren. De links georiënteerde

president Allende reageerde positief en markeerde de gedichten die volgens hem het meest geschikt waren. Neruda zelf voegde er later nog een aantal gedichten aan toe “zodat er een afgerond poëtisch geheel ontstaat”. Een week na de eerste uitvoering van de Canto in Buenos Aires was een optreden gepland in Santiago de Chili. Maar dat ging niet door; in Venezuela

hoorde Theodorakis van de staatsgreep van Pinochet en de dood van president Allende. Twee weken later stierf ook Neruda. Theodorakis breidde zijn compositie uit met een “Neruda Requiem Aeternam” en voerde het over de hele wereld uit. Pas in 1993, twintig jaar na de staatsgreep, klonk het legendarische oratorium in Chili.

Bronnen: Wikipedia, Muziekweb, Trouw dd 1998

RONDLOPEND IN HET WERELDWIJDE WEB...

De Canto General werd in 2004, 2013 en 2019 uitgevoerd door een Amerikaans koor met een missie, het **Seattle Peace Chorus**.

“Sing for a just and peaceful world” is hun motto. Het repertoire is multicultureel en multinational, gaande van spirituals en gospel tot Mozart en Beethoven, van Zuid-Afrikaanse vrijheidsliederen tot originele werken van hun dirigent Fred West. Ze werken samen met een verscheidenheid aan instrumentalisten, van Cubaanse drummers tot kamerorkesten. Intern is er een engagement dat beslissingen over het repertoire samen genomen worden. Ieder koorlid kan daarvoor aansluiten bij het ‘repertoirecomité’.

Reizen doen ze naar landen met een communistisch/socialistisch verleden: de vroegere Sovjet Unie, Chili, Cuba, Venezuela... Buiten hun twee grote concerten per jaar ondersteunen ze vredes- en gemeenschapsactiviteiten door te zingen op bijeenkomsten, manifestaties en evenementen voor fondsenwerving ter bestrijding van rampen. Een aantal koorleden zijn trouwens naar Chili gereisd om daar delen van de Canto General met lokale koorgroepen uit te voeren. Ze noemen dit artistieke diplomatie. Het Seattle Peace Chorus is in de 80-er jaren opgericht ‘om met muziek de vijandigheid van de Koude Oorlog tegen te gaan’.

De Canto General sluit volgens de dirigent naadloos aan bij het doel van het Vredeskoor om sociale gelijkheid te bevorderen door muziek. Dat kennen we: als je samen zingt is je ‘status’ in de buitenwereld van geen enkel belang.

Neruda schreef voor de machtelozen en de armen, voor het gewone volk. Met zijn magnum opus wilde hij hen troosten en opbeuren, in een hymne aan Zuid-Amerika.

Er zijn parallellen met ons repetitieproces. Er bestaan Engelse vertalingen van de gedichten (Nederlandse ook, trouwens) maar het koor maakte de keuze om in het Spaans te zingen, om zo dichterbij de intenties van Neruda en Theodorakis te blijven. Dit was een serieuze uitdaging voor het koor: er zijn slechts een handvol zangers die vloeiend Spaans spreken. Het was dus maandenlang oefenen om elke lettergreep correct uit te spreken. Eén van de solisten, Alma Villegas, ging nog een stap verder om zeker te zijn dat de zangers de taal recht zouden aandoen. Zij nam opnames van de repetities mee naar huis en beluisterde ze op onnauwkeurige uitspraken. Die deelde ze vervolgens met de groep. *“Ik ben de enige ‘native speaker’ in de cast dus het is een kans voor mij om anderen te helpen met de taal,”* zei ze.

Terzijde, het is een klein mirakel dat Pablo Neruda’s Canto General ooit gepubliceerd werd. In 1949 ontsnapte de Chileense dichter en linkse politieke activist ternauwernood aan vervolging voor zijn politieke ideeën. Hij ontvluchtte zijn geboorteland door het Andesgebergte op de rug van een paard, met in zijn bagage een kopie van het onafgewerkte manuscript van de Canto General, verborgen in een valse koft. 70 jaar geleden, en 2019 dus een verjaardag.

Bron: www.seattlepeacechorus.org en www.seattletimes.com

PERSONALIA

Thibaut Saesen werd geboren te Wilrijk op 7 december 2018 en overleed op 28 juni 2019.
Thibaut is het kleinzootje van Lieve Goossens (S32)

TWEE NIEUWE KOORLEDEN STELLEN ZICH VOOR ...

Me even voorstellen in een bijdrage voor het koorblad, dat is de vraag die ik als kersvers vast koorlid ontving.

Welnu, ik ben Marijke van der Wal, sinds 1 augustus van dit jaar *“met lang verlof”* na de laatste 15 jaar op een advocatenkantoor te hebben gewerkt.

Klassieke muziek maakt sinds mijn kindertijd deel uit van mijn leven. Zo herinner ik me levendig de zondagochtenden waarop mijn vader, aan de piano gezeten, samen met mijn moeder o.a. operetteliederen ten gehore bracht.

Mijn vader had als jonge gast de ambitie om als tenor aan de opera van Antwerpen aan de slag te kunnen en was daarvoor zelfs van Nederland naar België verhuisd omdat zijn zanglerares de toenmalige directeur kende. Jammer genoeg is dit niet gelukt, maar zingen bleef hij samen met mijn moeder wel doen. Et voilà, vandaar mijn zangmicrobe.

Muziekschool volgen was dus een evidentie en daar heb ik nooit spijt van gehad,

alhoewel ik daar verder niet veel meer mee heb gedaan.

Na jaren enkel thuis, in de badkamer, op straat, in de supermarkt, ...te hebben gezongen sloot ik mij eind jaren '90 aan bij het academiekoor van Wilrijk. Het is daar dat ik Terry Janssen, jullie welbekend, leerde kennen. Rond 2003 volgde ik Terry naar Amivoca, een gemengd koor uit Kontich, waar ik als sopraan tot 2014 heb gezongen. We brachten daar een mix van profane en moderne muziek. Ik heb met veel plezier gezongen bij Amivoca en dit koor bezorgde me ook een mooi cadeau : ik leerde daar een leuke bas kennen, Dominique Dousselaere, waarmee ik sinds twee jaar getrouwd ben. Ik heb dus veel aan de muziek te danken 😊.

Met Amivoca ging het de laatste jaren echter wat bergaf, één na één verlieten de betere stemmen het koor zodat het zangplezier daar voor mij uitdoofde.

Dat zangplezier heb ik wel teruggevonden door een jaartje les te volgen bij Rachel Fabry, die mij veel zangtechniek heeft aangeleerd.

DeCHORALE was mij welbekend doordat ik al veel concerten ben komen beluisteren en het was ook deze keer Terry die mij over de streep trok om terug te gaan zingen.

Met wat bibber deed ik auditie in april 2018 waar ik te horen kreeg – na wat twijfel over al dan niet sopraan – dat ik als alt mocht meezingen. Het was wel wat wennen, de altpartij, maar het lukt prima. Het moet ook

gezegd dat ik me heel welkom voelde bij DeCHORALE en in het bijzonder in de altengroep die mij letterlijk en figuurlijk “warm omarmde”.

Ik besef goed wat een luxe het is om in deCHORALE te mogen meezingen waar we

zo professioneel begeleid worden op alle vlakken. Het motiveert me om mijn altpartijen ijverig in te studeren. Ik kijk dan ook uit naar onze concerten in november jaar we de Canto General hopelijk schitterend zullen brengen.

Beste medekoorzangers,

Graag stel ik me als nieuw ‘vast’ koorlid aan jullie voor. Ik behoor bij de jongere garde van het koor en voel me heel erg welkom en thuis in deze grote rijke groep.

Ik ben bioloog van opleiding en heb verschillende jaren als laborant gewerkt. Momenteel ben ik me aan het heroriënteren op professioneel vlak, op zoek naar een halftijdse job. De andere helft van mijn tijd gaat uit naar een opleiding in Biodynamische CranioSacraal therapie, die ik volg aan het Karuna Instituut in Engeland, bij de pionier in dit werk, Franklyn Sills. Na de opleiding ben ik van plan mee in een praktijk te stappen of een eigen praktijk uit te bouwen. Het is voor mij een grote en boeiende uitdaging deze opleiding te

volgen. Zowel op persoonlijk als professioneel vlak geeft het me de mogelijkheid enorm te groeien. Zelf ben ik met dit werk in contact gekomen via een voedingstherapeute en vrijwel meteen wist ik dat dit mijn echte roeping in het leven is.

Als kind zong ik al heel graag. Samen met mijn broer en zus brachten we uren door op de schommel in de tuin bij mijn ouders, luidkeels zingend, onze eigen versies van liedjes van Samson & Gert, liedjes die we meenamen uit de Efteling en het Land van Ooit, en van onze eerste en plechtige communies. Het bracht me toen al veel vreugde en energie.

Toen ik oud genoeg was om naar de muziekschool te gaan, keek ik er enorm naar uit een instrument te leren spelen. Dat

leek me zo bijzonder om te kunnen, dat ik er niet bij stil stond ook voor zang te kunnen kiezen. Welk instrument, was een moeilijke keuze. Mijn moeder had nog een dwarsfluit vanuit haar kindertijd, dat was makkelijk, en zo ging mijn muzikale pad verder. Ik had als kind niet zo veel discipline om veel te oefenen, en de eerste jaren notenleer hield ik vol omdat ik zo genoot van het zingen! Later werd dwarsfluit spelen iets dat ik niet meer in mijn leven wilde missen. Het bracht me een vorm om mijn gevoelens en emoties te uiten. Mijn moeder kreeg heimwee naar het musiceren toen ze me hoorde oefenen, en nam haar studies in de muziekschool ook terug op. Samen hebben we vaak duetten gespeeld. Op het eindexamen van de muziekschool heb ik met haar onder andere een duet gespeeld: Triosonate van Bach.

Daarna heb ik een 7tal jaar mee gespeeld in de lokale harmonie in Kalmthout (Vlijt en Eendracht), van waar ik afkomstig ben. Na mijn studies, verhuisde ik naar Antwerpen en werd dit wat te ver. Ik ging samen met een vriendin in het solidariteitskoor Amahoro, waar ik mijn passie voor het zingen terug ontdekte. Amahoro is een studentenkoor en elk 'schooljaar' werkten we toe naar een groot concert aan het einde van het jaar. Er werd van ons verwacht de liederen, die in alle talen van over de hele wereld waren, vanbuiten te zingen. Vele van deze liederen zitten nog in mijn geheugen, al begint het nu na 10 jaar jammer genoeg toch wat te vervagen. We hadden in dat koor twee enthousiaste dirigenten. Vooral het 'graag zingen' was belangrijk. Na de repetities was het steevast tijd voor de 'bartime', waar we vaak nog tot laat in de avond luidkeels liederen uit vorige jaren zongen; amusement verzekerd! Jammer genoeg kwam hier een eind aan en

ging ik op zoek naar een nieuw koor en kwam terecht bij Couleur Vocale.

Hier heb ik enkele jaren meegezongen, en via Katleen Bellemans, ben ik zo bij deCHORALE terecht gekomen. Katleen zei me dat ze in een nieuw koor zong op linkeroever, waar er het eerste half uur gewerkt werd aan stemtechniek en koorklank. En dat het koor tevens grote projecten brengt. Bij Couleur Vocale, was een van de eerste projecten die we zongen, "Elias" van Mendelssohn. Ik had zelf geen kennis van 'grote werken', maar gaandeweg tijdens het instuderen, ging ik er meer en meer van houden. Ik had er zo van genoten een groot werk in te studeren, dat ik het begon te missen toen er bij Couleur Vocale geen volgend groot project kwam. Ik was verheugd te horen dat er een koor bestond dat veel grote werken zingt en toen er tijd vrij kwam in mijn agenda, was ik superblij dat ik mocht komen meezingen bij deCHORALE.

Wat ik enorm aan deCHORALE apprecieer, is onder andere de stemcoaching. Toen ik pas in het koor was, had ik geen idee wat "voedend zingen" was. Ik had al jaren ook privéangles gevolgd vanwege keelpijn tijdens en na het zingen en een wegvallende stem. De pijn kreeg ik nooit volledig weg, maar nu dankzij het "voeden", heb ik er haast bijna geen last meer van.

De grote werken die we zingen, boeien me enorm en ik leer heel veel bij. Het is fijn dat er in de diepte aan stukken gewerkt wordt en dat we als koor blijven groeien.

Ik hoop alvast nog lang bij deCHORALE te kunnen meezingen en kijk er naar uit samen met jullie allemaal verder als koor te blijven werken aan onze sound en nog veel bijzondere producties neer te zetten.

Karen Teijsen, S16

WIST JE DAT ...

- Ann M tijdens de Veronareis van mening is dat het ieders verantwoordelijkheid was om te oordelen of hij/zij op een kwartier kon klaarkomen....
- Walter Van Rijsbergen in het zwembad een schitterende demonstratie gaf van simultaan duiken, in z'n eentje weliswaar
- In het prachtige kerkje Pieve di S.Pancrazio – Brescia een heel bijzondere luisteraar in het publiek zat. (Zie foto) Hij heeft het ganse concert aandachtig geluisterd en maar één blaf gegeven.
- Chris V en Lut L samen met een EK-fiets (Eigen Kracht) naar Berlijn fietsten en onderweg het tweestemmig repertoire beperkten tot "Schön ist es auf der Welt zu sein", er was wél publiek !

- Pastoor Scheelen op zijn 80ste verjaardag afscheid nam van zijn Sint-Pauluskerk
- Hij wellicht de enige pastoor was die pizza ging eten met de aanstaanden die hij trouwde
- Hij ook afscheidsvieringen voorging van niet-katholieken
- Hij na de middernachtmis op kerstavond buiten nog een dienst begeleidde voor prostituees

WERKTEN MEE

Wilfried Cajot
Ann D'Haese
Terry Janssen
Lut Lemmens
Karen Teijssen
Karel Van Cauwenberghe
Marijke van der Wal
Rita Van Geem

HARTELIJK DANK!

Een suggestie, een artikel ... voor het volgend nummer ontvangen we graag ten laatste op 1 december 2019.

Teksten in Word als bijlage van een e-mail
lut.lemmens53@gmail.com – janssenterry@hotmail.com en/of
wilfried.cajot@telenet.be

Verantwoordelijke uitgever
Karel Van Cauwenberghe
Meerminne 7 b1
2640 Mortsel